

gaan om als onvervalscht „Old Dutch” te prijken op restaurantstafels, waar de portwijn geschonken wordt uit Hollandse aarden kannen.

Old Dutch! maar al mogen de voorwerpen niet oud zijn: het fabricagesysteem is zoo oud, dat het veel vergoedt. Want er zijn hier werkmethode welke nog onveranderd stammen uit de 16e eeuw. En dit is dan ook de groote bekoring, welke dit bedrijf heeft: dat elk product eigenhandig wordt geschapen; dat elk voorwerp afzonderlijk wordt vervaardigd, en dat de vloeiing

van het glazuur aan elke pot, kan en schotel een eigen bekoring geeft. Merkwaardig bedrijf! In de vensterbanken bloeien weelderige geraniums en brengen zon in deze omgeving van grijs, grauw en zwart. Een fabriek, waarin bloemen bloeien: is dit geen sprookje?

En het moge dan ook vergeeflijk zijn dat wij ons een oogenblik onderdompelden in een sfeer van romantiek die onze tijd geheel vreemd is geworden, en waarop de werkelijkheid ons over het algemeen geen recht meer geeft.

HET OUDE VERHAAL

DE VERTELLER:

„Hij was de laatste prins uit de verstooten dynastie.
Zijn min verborg hem in den revolutienacht;
getrouwen hielden over zijn jeugd de wacht,
eerbiedig en beangst, als gold hun zorg een reliqui.

En op een avond heeft men hem verteld
wie eens zijn vader was, en ook diens dood werd niet verheeld.
Hij heeft toen zacht de hand der oude min gestreeld,
en zich doorstoken in het duister veld.

Hij dorst den doem van zijn geslacht te dragen,
en stierf den heldendood, want eer is meer dan leven . . .”

LUISTERAAR:

„Hij was een dwaas. Gaf hij niet voor een waan zijn leven?
Want de Gekruisigde heeft alle doem gedragen.”

KOOS VAN DOORNE
